

Üçüncü sene

On ikinci sayı

DARÜLFÜNUN
İLAHİİYAT FAKÜLTESİ
MECMUASI

Tarihî, içtimaî, dinî, felsefî

Eylül — 1929

İstanbul — Şehzadebaşı
Evkaf Matbaası
1929

İSLÂMDA FELSEFE CERYANLARI

İslâmdaki felsefe ceryanları İslâm mütefekkirlerinin felsefeyi nasıl telekki ettiklerini, İslâm akidesi ile Yunan felsefesi arasında müsbet veya ménfi bir surette münasebetlerini, kurunu vustada Müslimanlar arasında hak ve hayır mefhumların nasıl düşünöldüğünü pek iyi bir surette izah eder.

1 — İslâm Felsefesi ile Mabaddettabia

İslâm felsefesi mabaddettabia gibi mebbe' ve meattan bahseder. eşyanın aslını ve gayesini araştırır; bu iki mes'ele his ve tecrîbe ile ele geçmediğinden müsbet ilimler bu bapta susar. İslâm mütefekkirleri mebbe' ve meadın aslında ittîfak ettikleri halde feylesoflar asla uyuşmıyorlar. Şüpheciler (hisbaniye) ilk mebbe' mes'elesinin hallolunmayacağını iddia ediyorlar. Maddiyetçiler (maddiyun) ilk mebbei madde olarak, mefhumcular (idealistes-misaliyun) bilâkis ilk mebbei nefis olarak ortaya sürüyorlar, şu kadar ki bu nefsin şüur ve idrak sahibi olmasını şart etmiyorlar. fakat içlerinden maneviyetçiler (ruhiyun) bu nefsin her halde şüur ve idrak sahibi olmasını şart ediyorlar; vahdeti vücütçüler (vücudiye) ise madde ve nefis yerine tek bir cevher kabul ediyorlar. Bu cevherikül hassalarımıza zahir olması itibariyle madde, vicdanımıza zahir olması itibariyle nefis dir. Bütün İslâm mütefekkirleri ilk mebbein Allah olduğunda ittîfak ediyorlar; Yalnız sıfatlarında, fiillerinde ihtilâfa düşüyorlar. İlk mebbe'de feylesoflardan ancak maneviyetçiler ile birleşmiş oluyorlar. Meada gelince feylesoflar bu aslında asla uyuşmıyorlar, maneviyetçiler ruhun bekasını kabul ettikleri halde, maddiyetçiler ruhun değil bekasını, kendisini bile inkâr ediyorlar, şüpheciler ile müsbetçiler gine meselenin hallolunamayacağına ısrar ediyorlar. İslâm mütefekkirleri ilk mebbe' meselesinde olduğu gibi meat meselesinde de müttefikân bir ahret gününe inanıyorlar, fakat telekki hususunda ihtilâfa düşüyorlar. Din alimleri meadın cismanî, bedene ait olduğunda ittîfak ettikleri halde İslâm feylesofları meadın ancak ruhanî, yalnız ruha ait olduğunda ısrar ediyorlar, bu hususta maneviyetçi feylesoflarla birleşiyorlar. Vahdeti vücütçülerin gerek Allah, gerek ruh telekkileri başkadır. Onlara göre ilk mebbe' olan tek cevher Allah'tır, Allah ile âlem arasında ayrılık, gayrılık yoktur. Allah heptir, ruh

yoktur. İslâm mütefekkirleri arasında vahdeti vücutcularda vardır. Müspetçi feylesoflar mebdde' ile meadı, tecrube sahasında bulmadıklarından naşi ispat etmiyorlar “bilemeyiz,” diyorlar, filvaki mebdde' ile mead tecrube sahası haricindedir. fakat akıl O sahada ceryan edebilir. İslâm mütefekkirleri arasında mebdde' ve meadın akıl ile de bilinemiyeceğini beyan edenler vardır :

« ما زأغازو زانجام جهان بی خبریم
اول و آخر این کهنه کتاب افتاده است [1]
Kelimi Hemedanî

العلم للرحمن جل جلاله
وسواء فی جهلانه يتغمغم

مالتراب والعلوم و انما
یسی لیعلم انه لا یعلم [2]
Zemahşerî

Bizde bu vadide şiirler çoktur; şarkta şiir ile söylenen sözleri İngiliz feylesofu Hamilton mantıktan, ruhiyattan delil getirerek : “ilim izafidir,, meselesini ortaya koymuştur .

II — Beş Sınıf

İslâm aleminde hak ve hakikat uğrunda çalışan dört sınıf vardır: Selefler , Mütekellimler, Feylesoflar , Mütessavvıflar. birde bu davada bulunan talimîler veya batınîler ile beraber beş sınıfa balig olur.

Slefler — Selefler eshabı kiram ile tabiin mezhebinde bulunan Fakihiler ile Muhaddislerdir. Bunların ilimlerine ilmi tevhit, fıkı ekber derler . Müçtehitler hep selefidir. Selefler his, akıl venakıl yolunda bulunurlar .

Ruhiyat hisle aklı izah eder. His ile mahsuslar, akıl ile makullar bilinir, hissin mahsusatta galata, aklın makulatta vehme düşmesi muhtemeldir . Akıl delili ile hasıl olan bilgiye “istidlâlî,, veya “nazarî,, denir .

[1] Bizim, dünyanın mebddeinden, nihayetinden, haberimiz yoktur, bu eski kitabın başı , sonu düşmüştür .

[2] İlim esirgeyen Tanrıya mahsustur' “Celleşanuh,, ondan başkası cehilleri içinde mırıldar durur, toprakla ulûm arasında ne münasebet var ? insan yalnız bilmediğini bilmek için çalışır .

Nakıl veya rivayet veya haber, ya mütevatir veya peygamberden gelen söz olur. Mütevatir bir çok cemaatin haberleriyle hasıl olur ki akıl O cemaatin yalan söylemede uyusacaklarını caiz görmez. Kur'an ile Peygamber sözü olan hadise „nusus” derler. Nusus vahye istinat etmekle onda galat ve vehim ihtimalleri yoktur. vahi Peygamberin kalbine ilka olunan irfan nurudur. Nakle istinat eden delile “nakliyat,” ve “sem’iyat,” denir. Kur'an [mütevatir ise de hadiselerin mütevatir olamı azdır .

Selefler gürültülü, izahı müşkül olan meselelere dalmazlar. davalarını ilk önce nusus ile doğrulturlar, nazar ile onu kuvvetleştirirler, nusus nazara asla tabi kılmazlar. Her hususta, ba husus Sanii alemi ispat hususunda kur'anin gösterdiği yolda giderler . Seleflere eserler de denir .

2 — Mütakellimler : mütakellimler İslâm akidesini müdafaa hususunda aklî ilâhiyâtçılardır , ilimlerine kelâm denir . Kelâmîler Selefler gibi, his, akıl ve nakil yolunda bulunurlar , şukadar ki nazariyat vadisine düşmüşler , tafsilâta dalmışlar ; kavgalı , gürültülü ve izahı müşkül meselelerle uğraşmışlardır . kelâmcılar gittikçe Seleflerden ayrı düşerek ilk önce davalarını akıl ile doğrulturlar , sonra nusus şahit mahiyetinde getirirler , nusus nazara tabi tutarlar, ilimlerinin usulü mevzuasına mugayir gördükleri nusus te'vil ederler, daha ileri gidüp nakıl delilini kat'î delil saymazlar, bundan naşı kelâmcılar „evvel akıl, sonra nakıl,” usulünü vanetmişler, ehlinazar, istidlâliyun namlarını almışlardır.

Kelâmîler Sanii alemi ispat hususunda alemin hudûsu tarikine sülûk ederek gine seleflerden ayrılmışlardır. Mütakellimler ya ehli sünnet veya ehli bid'at kısımlarına ayrılırlar. Ehli sünnet Peygamberden sabit olan sünnete sarılanlar, ehli bidât bunlara muhalif olanlardır. selefler hep ehli sünnettir.

Mütakellimlerin ehli sünneti de ikiye ayrılır : Matüridîler, Eş'arîler. Matüridîler Ebu Mansuru Matüridîyi, Eş'arîler Ebülhasanil Es'ariyi imam tanıyanlardır. Bu ikisi arasında bazı mertebe farklar vardır ; ehli Bid'at başlıca beş kısma ayrılır. Haricîler, Şîîler, Mürcîîler, kaderîler, Cehmîlerdir.

Bunların içinde asıl kelâmcılar mutezile namını alan kaderîler ile cehmîlerdir. sonraları diğer fırkalarda kelâma dalmışlardır. Haricîler ile şîîler Hülefayı raşidin hakkında cemaattan ayrılanı ehli bid'attır. Haricîler ile şîîlerin bid'atları ilmî değil siyasîdir. Bugün bu iki fırka mevcuttur. Zenginbardaki İbadîler, haricidir, Şîîler pek çok fırkalara, kollara ayrılmışlardır. İranın resmî mezhebi şîî dir, şîinin imamı,

imamilerin, isnaaşari koludur, yemen havalisindeki şiiler, şiinin zeydi koludur, Suriyedeki Mütevaliler, Bağdattaki usuliler, keşfiler, ismaililer hep şii kollarındandır; imamilere rafiziler de denir. Mürciiler iman hususunda cemaattan ayrılmışlardır. Kaderiler insanın iradesinden başka irade kabul etmeyip kaderi inkâr edenlerdir. Kaderilere mukabil zuhur eden Cebriler beşerin iradesini inkâr edip iradi ilâhiyeden mâda bir irade kabul etmemişlerdir; daha sonra gine Basrada mutezile çıktı. Mutezile iman meselesinde cemaattan ayrılıyorlar idi, sonra Harranlı Ca'dibni Dirhem vasıtasile sıfatı ilâhiye inkâr olundu. Cehmîbni safvan bu mezhebi yürütmekle onun namına nispetle taraftarlarına cehmîler denildi, mutezile kaderilerle cehmîlerin asıl mezheplerini kendilerine mal etmekle kelâmda ehli bid'atı temsil ettiler. Cehmîlerin sıfatı ilâhiyeyi inkârlarına karşı Allahı kula benzeten Müşebbihe, Allaha cismi diyen mücesseme çıktı.

3—Feylesoflar-Feylesoflar bilgilerini, akidelerini mütekellimler gibi nazara bina ederler. İlimlerine „ Hikmet - Felsefe „ denir. Delilleri akı ile histir. Selefilerin süluk ettikleri kur'an tarikatını hatabî cumhuru ikna edebilecek iknaî mukaddimeler bilirler, yakını bilmezler; mütekellimlerin süluk ettikleri nazarıde cedelî, müdafaa delili bilirler. ancak kendi tarikatlarını burhanî, hakkı ispat eder bir tarik, yakını bulurlar. Mütekellimler ile feylesofların her ikisi ehli nazar oldukları halde maksatları başkadır. Mütekellimlerin maksadı İslâm akidelerini teşvişlerden korumak, muhaliflerin iç yüzünü meydana koymaktır, yoksa hakikate muttali olmak değildir; ona mebni tarikleri cedelîdir. birde felsefe nazarları arasındaki tenakuz ve tearuzu cedel tariki ile meydana çıkarmak, mabadettabiî meselelerde Resulü ekreme uymak, mâkulât nazarından felsefe usulünün din usulüne muarız olabilecek ilmi bir kıymeti olmadığını göstermektir. Bundan naşı felsefe ile pek çok meşgul olmuşlardır. Feylesofların maksatları ise hakikate ittılâdır, islâm fikirlerini felsefe sahasına yaklaştırmaktır. Mütekellimler Sanii alemin ispat hususunda hudusi alem yolunda bulundukları halde feylesoflar alemin kudemine kail olduklarından imkânı alem yolunda bulunurlar. Bugün de feylesofların ispatı vacip dillerinden biri budur. Nakıl mütekellimlerce bir hüccet ise de feylesoflarce bu hüccet değildir, Kur'anı mübin bir felsefe kitabı değildir. Fakat felsefenin mevzuu olan tevhidi haber verir. Bundan naşı tevhidi doğrudan doğruya araştırmak İslâm felsefesinin mevzuunda dahil değildir. Fakat vahi ile haber verilen hakikatı tahlil etmek, aklen sabit bir hale getirmek, vahi ile aklın uygunluğunu ortaya koymak, kur'anın hakikatını o vakitler yaşayan felsefeye muvafık bir

surette izah etmek İslâm felsefesinin vazifesi idi. Feylesoflar tabiîyata dalup onunle mumtaz olmuşlar, riyazîyat ve tabiîyat te burhanî ve tahkikî tarikte bulunmuşlar ise de ilâhîyat te bu tariki muhafaza edememişler, zannî tarikini tutmuşlar idi. İslâm felsefssinin hususiyeti felsefe ile nusus arasında bir muvafakat bulmak noktasında temerküz eder. İslâm felsefesi muhitine taban tabana zıt gitmememiş; dini, vahyi büsüütün arkaya atmamış, belki din ile vahyi bir feylesofa lâyük olacak vecihle izah eylemiş idi. bundan dolayı mütekellimler ile feylesofların büsbütün alâkaları kesilmemiş, İslâm mütefekkirleri nami altında ehli nazarın dairei şumulunda her iki taraf mücadelelerine devam etmişler, nusus nokta nazarlarına göre şerh ve izah etmişler idi. Selefler nusus zahiri üzere hamlederek peygamberin hakkı bildiğini, doğrudan doğruya hakkı beyan ettiğini, hakkın ancak peygamber sözü ile bilineceğini, umde ancak nassolaibleceğini şiddetle iltizam etmişler idi. Mütekellimler seleflerden ayrılarak nususun bir kısmını zahiri üzerine hamletmeyüp zahirinden ayrılıyorlar, te'vil yolunu tutuyorlardı. Mütekellimlere göre filvaki peygamber hakkı bilmiş ve beyan etmiştir. Şu kadar ki hak peygamber sözleriyle değil, belki akıl ve nazar ile malûm olur. İşte seleflerden ayrıldıkları nokta burasıdır. Feylesoflar nusus izah hususunda ikiye ayrılmışlardır; te'vilciler, temsilciler te'vilcilerr göre peygamber kakkı bilir, fakat hakkı doğrudan doğruya beyan etmemiştir. Belki "Melâike-ahret günü,, gibi gayipten haber verdiği şeyler tariz cinsindendir. tariz öyle bir şeydir ki söyleyen kimse sözü ile doğru mana kast eder, fakat dinleyen ondan yanlış mânâ anlar. İşte te'vilci mütekellimlerin te'vilci feylesoflardan ayrıldığı nokta budur. Temsilcilere göre peygamberin bu gibi haberleri haddi zatında doğru değildir, belki nasın tevehhüm ettikleri hayaller, misaller, remizlardır.

Peygamberlerin haberleri hayal ve misal olmakla beraber cumhuru nas için bir maslahattır. Peygamberler yalnız hikmeti amelîyede pek yüksek bir mevkidedir. Hikmeti nazarîyeye gelince temsilciler orada ihtilâf etmişlerdir. Türk feylesofu Ebu Nesri Farabî ile Mısır feylesofu Mübeşşirini Fatik ve onlara uyanlara göre peygamberler feylesofların bildikleri hakkı bilmezler, hakikatı külliyyede, hakikatı ilâhiyyede cahildirler, şu kadar ki haber verdikleri birtakım umuru muhayyele bu hakikatların birer remzi, birer misalidir. Bu feylesoflara göre feylesof meselâ Eflâtun ve Aristo peygamberden efdaldır. Baş feylesof İbnisina ile Endülüs feylesofu İbni Rüşte ve bunlara uyanlara göre peygamberler feylesofların bildikleri hakkı bilirler, bununla beraber cumhurun maslahatı için hakikatlara remiz ve misal olmak üzere umuru muhayyele beyan etmişlerdir. Bu feylesoflara göre bilâkis peygamber feylesoftan efdaldır. Ev-

velki feylesoflara göre temsil ve tahyil peygamberlerin ilminde, ikinci feylesoflara göre peygamberlerin hitabındadır . Mütেকellimler içinde temsilci yoktur, te'vilcileri de t'arızı kabul etmezler . Mütেকellimler felsefeyi takip etmekle felsefeyi tettebbu hususunda iki yola ayrılmışlardır : kelâmı felsefî, felsefei kelâmîye ; kelâmı felsefî yolu mantık kavaidini kabul ederek felsefe mes'eleleriyle kelâm meselelerini mezc etmek yoludur ; Sonrakı kelâmcıların mesleği budur ; Kelâmı felesefî tariki gine kelâm tarikidir ; yalnız ilk mütেকellimlerin tariki gibi sırf kelâm tariki değildir , Belki felsefe mes'eleleriyle karışmış bir kelâm tarikidir . Felsefei kelâmîye yolu felsefe usulile kelâm usulünü mezc ederek kelâm usulû haricine çıkmak yoludur . Bu yol felsefî bir yol ise de sırf felsefî bir yol değildir , belki felsefe usulû ile kelâm usulûndan mürekkep bir yoldur ; Mutezilenin tuttuğu yol budur . Meselâ "hayatta bünye şarttır,, usulû felsefî bir usuldur, bununla beraber mutezilenin de usulûdur . Feylesofların önünde mutezile, mutezilenin önünde sonraki eş'arîler , sonraki eş'arîlerin önünde eski eş'arîler bunların önünde selefilere vardır . Matüridîler eş'arîler ile selefilere arasındadır , selefilere pek yakında , eski eş'arîler selefilere , sonraki eş'arîler mutezile ve felâsifeye daha yakındır . Eş'arîler efali ilâhiyeyi, mutezile sıfatı ilâhiyeyi, cehmiye, kısmı esma ilâhiyeyi, felâsife bunlarla beraber cismani meadî inkâr ederler , selefilere ve matüridîler hepsine inanırlar .

Hülâsa :

İslâm felasifesi oldukça karışık, birbirinden uzak, çapraşık efkâr yığını olan kadîm felsefeyi süzerek, seçerek çıkardıkları hülâsa ile islâm ilâhiyatını birleştirmişler idi . Bu ise kolay değil idi . İslâm felsefesi da im terceme olunan asarı yünaniyenin "intikaf-electisme,, şeklinde kalmış idi . felsefî nazariyeler tadil olunmadı , fakat tevzih edildi . Ahenkli bir hale konuldu , İslâm akidesi ile birleşti . İslâm felsefesi tarihi Yünanı kadim mahsulâtı fikriyesinin pek büyük bir serbestî ile şumullû bir dairede adeta kendisine mal ederek tâlim hususunda ilk birinci tecribeyi göstermiş , mevaddı felsefiyeden bir çok şeyler almış , boşluklukları doldurmuş idi . Bu ise original bir hal idi , İslâmda felsefe tarihi yazanlar bu hakikatı itiraf ediyorlar , bundan naşî İslâm felsefsi tarihi çok kıymetlidir .

4 — Mütetasavvıflar-mütetasavvıflar bilgilerini, akidelerini keşfe bağlarlar , delilleri ancak zevki vicdanîdir , yolları kalpte delilsiz mananın hasıl olması yoludur . Mütetasavvıflara göre keşif nazar yolundan daha salimdir . Çünkü nefis hissi zahiriden dönünce his ahvali zaif , ruh ahvali kavi olur , bir dereceye varır ki ilim mertebesinden şuhut , bilgi mertebesinden görgü mertebesine çıkar , öyle bir bilgiye nail olur ki

onda asla şüphe kalmaz; nazar yolunda ise daim şüphe vardır. Müttesavvıfların ilmine Tasavvuf denir, tasavvuf “Hakka dön, başkasından geç,” sözünde hülâsa olunur. Müttesavvıflar mütekellimler gibi hak peygamber sözlerle malûm olmaz dedikleri halde akıl ve nazar yerine keşif ve zevk ikame ederler, te’vilci olanlar tasavvufu keşif ve vicdan ile te’vil ederler, bununla beraber içlerinde feylesoflarda olduğu gibi temsilci olanlar da vardır. Bu sebeple kâmil müttesavvıfı meselâ Mu-hittini Arabîyi peygamberden efdal görenler vardır.

Müttesavvıflar mutlak olarak irade yolunda, mütekellimler mutlak olarak nazar ve ilim yolunda bulunmakla aralarında büyük bir fark vardır.

Umumiyetle mütekellimlerde kuvvei iradiye, müttesavvıflardan kuv-vei ilmiye zaiftir. İlim zevki vicdanîyi tezkiye etmezse dalâlet yolu, irade ilmi tezkiye eylemezse asilik yolu açılır, netekim “Yalnız tasav- vuf zındıklığa, Yalnız fıkıh fıskıya badi olur, her ikisini cem eden kim- sede hakikat mütecelli olur.., demişlerdir.

Müttesavvıfa tahallûk, tahakkuk kısımlarıyla rusum kısmına ayrıl-ır. Tahallûk nefsi te’dir, tasfiye ve amel demektir. Müttesavvıfın ahlâk ilmi, muamele ilmi bundan bahseder.

Tahakkuk ilmi, hikmeti tahahhut demek, his ve aklın ötesinde olan bir takım bilgilerle hakikatlenmektir. Müttesavvıfın tevhit ilmi, mükâşefe ilmi, esrar ilmi bundan bahseder.

و ثم وراء العقل علم يدق

عن مدارك نهايات العقول السليمة [١]

Müttesavvıfa feylesoflar gibi mevcudatı ûlviye ve süfliyenin; melek, ruh, arş, kürsi ve emsali şeylerin hakikatlarından bahsettiler; fakat bilgi yolunda feylesoflardan ayrıldılar, feylesofların hakayikten bah- setmeleri nazar ve burhan tarikile, müttesavvıfın bahsetmeleri ise keşif ve vicdan tariki ile idi. Felâsife akıllarıyla idrak ve mülâhaza, müttesavvıfe basiretleri ile müşahede ederler. Müttesavvıfların zevki vicdanîlerini tanımayan fakihiler onları red ve kabul arasıda kaldılar. Müttesavvıfın zühî hususundaki ifratları bazı alimlere hoş gelmiyordu.

Müttesavvıflar kur’anda bir takım işarât bulunduğunu kabul edi-yorlar idi. Kur’andan iç yüzü dış yüzü olmak üzere iki mana anla-yorlandı, ve her iki yüzüde alıyorlar, nihayet dış yüzüne “hak” iç- yüzüne “hakikat” diyorlardı. Meselâ « فاخلع .. » nazmı keriminde Musa

[1]Burada,akıl ötesinde öyle dekik ilim vardır ki aklı selimlerin nihayetleride ona muttali .olamaz .

aleyhisselâme “ ayak kaplarını çıkar „ hitabı hak “ iki alemleri terk et „ hitabı hakikattir . Asıl mütesavvıfa tahallûk ve tahakkuk ehli idi . Ancak güzel maksatlar uğrunda bir takım rûsum ihdasetmişler idi , zaman geçti , bu rûsum maksat yerine geçti . Nitekim âyinler , zikirler , evrat hep rûsum idi . 328 tarihinde vefat eden Ebul Hasanıbuşenci tasavvuf bugün bir isimdir , hakikat değildir , halbuki ; hakikat idi , yoksa isim değil idi “ demıştır . Artık bir takım zahitler sözde , gidişte asıl mütesavvıfeye benzemek istediler . âyin ve merasimi umde kıldılar , böylece tahallûk , tahakkuk mütesavvıfları arasına bir de rûsum mutasavvıfesi girdi .

Mütesavvıfe şuhudîler vücudîler diye ikiye ayrılır . Şuhudîler veya vahdeti şuhutcular masivayı , allahtan başkasını müşahede etmezler , hepsinden geçerler . hiç birine şuurları kalmaz , şuhut kavi olur ise kendilerinden de geçerler . Artık kul ile hakkı ayırmak güç olur . Bu hale vahdeti şuhut derler . Vahdeti şuhut tâbiin asrında zuhur etmiştir . Vucudîler veya vahdeti vucutcular Cenabıhaktan madasında bir varlık tanımazlar . Vahdeti şuhutta hakiki olarak iki varlık vardır . Hakkında vucudu var , masivânında vücudu vardır . yalnız görüşünde , nefsinde masiva yoktur . Vahdeti vucutta hakiki olarak yalnız Hakkın vücudu vardır , masiva hakikatta yoktur , Hak ile halk arasında ayrılık gayrılık yoktur . Mevcudatın hepsi Hakkın mazharları zuhur ettiği mahallarıdır :

ظهور توہمت ووجود من ازتست

فلست تظہر لولای لم اکن لولاک [۱]

Kusudîler veya vahdeti kusutcular masivayı irade etmiyen , sevmeyen , masivaya mütevekkil olmiyanlardır . Allaha ibadet ve tevekkel ve mahabbetle masivaya ibadet ve mahabbetten ve tevekkelden geçenerlerdir . Allaha ne nispette mahabbet ve ubudiyeti artarse , masivaya o nispette hüriyeti artar , kendi iradesi hakkın iradesine tabi olur ; bu halde insan masivayı olduğu gibi müşahede eder . Halbuki vahdeti şuhutta kendinde temyiz hassası kalmaz . Masivayı müşahede edemez . Kusudîlik mütesavvıfeye mahsus değildir . Peygamberlere , sehabeye , ve o meslekte bulunan zevata mahsustur . İslâmın aradığı budur . Vahdeti şuhut tasfiye yolunda bulunan salike arız olan bir haldir , bir zevktir . Vahdeti vucui bir felsefe dir .

İslâmın zuhurundan evvel yunan ve Hint feylesofları tasfiye yo-

[1] Senin zuhurun benimledir , benim varlığım da sendendir , ben olmasaydım sen zahir olmazdın ? sen olmasaydın beude var olmazdım ,

luna sülûk etmişler idi . tasfiye ehli olan felasife başka , İslâmda zuhur eden sofiye ve mutasavvife gine başkadır . sofiye tasfiyede , zikir ve taatta kanunu İslamî üzere bulunur . Kitap ve sünnet , Kuran ve hadis ile mukayyet olur . Hint feylesofları ile neveflâtuniler denilen İşrakîler tasfiyede istedikleri gibi bulunurlardı . Felâsifenin mütesavvifesi sofiyenin vasiloldukları gayeye erememişlerdi . Sofiye bunların bahsettikleri hakayiki din boyası ile boyamışlar idi . tasfiye yolunda bulunana (salik) erene (vasil) , bilene (arif) derler . Salik kendine nispetle fani , hakka nispetle bakidir ' " hu, hu „ zikrinin menşei budur . Mutasavvife kendilerinden geçtikleri sırada dillerinde esmai ilâhiyeden " Hak „ ismi celili cari olur , cünkü zatı hakikiyi mülâhaza ediyorlar . Mütakellimler istidlâl hususunda efali mülâhaza etmekle dillerinde "Halik„ ismi celili cari olur . mutasavvifenin kendinden geçtikleri zamanda " مباحثی ، ما اعظم شانی " [1] gibi sözlere " Şathiyyat „ denir . Batıl akidede bulunmiyanlara , akide ve amel cihetinden memduh oanlara " sadat „ buna muhalif olanlara " gulât „ derler . sadat ehli sünnet mezhebindedir , gulât böyle değildir . Bir kısım hululî , Allahın beşere hulul ettiğini idda eder . bir kısmı bütün haram olanları mübah görür , bir kısmı ibadetleri ortadan kaldırır .

5 — Batınîler — Btınîler veya talimîler veya karamita delilleri, reyleri birbirine muarız görmekle delillerden sarfı nazar ederek hak ve hakikatın anca kMüallimi masun dedikleri sözde işte; itikatta' amel-de hatadan salim tanidikarı bir Müallimin talim ve bayanı ile hasıl oiduğuna kail olurlar. Aklî olsun, sem'î ve naklî olsun bütün bilgiler-de ancak talim ve beyan yolunu tutarlar, bunlara Mülhitler de denir, batınîler, felâsfiden fazla olarak, ahkâma taallûk eden nususunu zahirî üzere haml etmezler, mutedil olanları te'vil, olmiyanları temsile haml ederler. Batınîler nususun dış yüzünü tamamiyle atıp yalnız içyüzünü aldıklarından bu namı almışlardır. Bu iç yüzüde yalnız Müallimi masum bilir. Batınîler feylesof kisvesine büründükleri gibi mutasavvıf kisvesinde de görünürler.

Batınîler iki asıl kabul eden senevîyenin nur ve zulmet esaslarını kabul ederek felsefeden aldıkları akıl ve nefsi onun yerine ikame etmişlerdir. Tab'î beşerin meyl ettiği bütün hazlar ve zevklerin hepsinin de mübah olduğunu ileri sürerler, batınîler arasında bir takım mertebeler vardır. Mezheplerine davet hususunda bir takım hileler tartip etmişlerdir. Batınîliğin evveli şilik, sonu dinsizliktir.

[1] Kendimi teşbih ederim , benim şanım ne büyüktür !

III — Devreler

Devre ilmî bir inkilâp demektir, beş sınıfın kendilerine mahsus devreleri vardır.

I — Selefil devresi — Selefil veya eserîler başlıca iki devreye ayrılırlar: icmal, tafsîl devreleri.

a — icmal devresi: icmal devresini açan İmamı azam Ebu Hnife Nü'man bini Sahittir (vefatı: 150) buzaman kadar tevhit ilmi hakkında bir eser tedvinine ihtiyaç görülmemiştir bir müşkil zuhurunda din alimlerine müracaatla şüpheler hallolunurdu, fakat sonraları itikadi bid'atlar zuhur edince eser yazılmağa ihtiyaç görüldü. Artık gerek doğrudan doğruya, gerek müdafaa tarikiyle din alimleri eserler yazdılar' ilk yazılan eser İmamı azamın "Fıkhı ekbsri," idi. İmamı azam Ebu Hanifeden itibaren eserler çoğaldı, müctehitler hep eser yazmışlardı, yazılan eserlerde muhaliflerin, ehli bid'atın fikirlerinden ilimlerinden mufassal surette bahsedilmezde. bu devrede pek çok eserler yazılmıştı.

b/ Tafsîl devres: tafsîl devresini açan Ebülabbas Ahmedî bini Teymiyetilheranî (728) idi. İbni Teymiye zamanına kadar devam eden icmal devresine müşarüleyh nihayet verdi. Artık tafsîl tariki ile yazılmağa başlandı "minhacüssünne," si ile "Kitabül akil vennakil," ı ile selef mezhebine muhalif olan mütekellimler, feylesofları, mütasavvıfları, batınîleri şiddetli surette red ediyordu. Kendisi pek yüksek bir alim, ulûmu camî, emsalsiz bir zatı. Fikrinde sabit, hiç bir kimseden pervası yok idl, garıptirki icmal devresini açan Ebu hanife ve tafsîl devresini açan İbni Teymiye de hapışhanede vefat ettiler.

İbni Teymiyenin telmizi İbnilkayyimilceyziye (751)de "Kasidei numyyesinde üstadının yolunu takip etmiş idi. bu iki zatın ardından gidenler da vardı. sonraki mütekellimler feylesofların hareketlerini durdurmuşlardı. İbni Teymiye ile İbnilKayyim dan sonra selefil arasında mütekellimlerin hareketlerini durduracak zevat yetişmediğinden selefil mevkilerini mütekellimlere bırakmışlardır, bununla beraber Seffarîniler mudafaada devam etmişlerdi.

2 — Mütekellimler devresi — Mütekellimlerin üç devreei vardır:

a/ Hicretin birinci asrın nihayetinden üçüncü asra kadar devam eder. Bu devirde fırkalar zuhur etmiştir. fırkalar zuhurunda istiklâli efkar başlıca amil idi. bundan başka bir takım siyasî amillerden naşî ilk zuhur eden fırka haricîler (mârîka) ile şiiiler (rafıza) idi. İslâm aleminde ilk tefrika ve ihtilâfi haricîler çıkarmıştır "sıffin," muharebesi

dolayısıyla zuhur eden hekemeyn mes'elesi haricîlerin zuhuruna sebep olmuş idi' haricîlerde bedavî Arap ruhu var idi ; bunlar hazreti Osman ile Aliye müthiş bir surette aleyhdar idiler. Hakimiyeti diniye ve siyasiyeyi camî bir makam tanımıyorlar, Emevîlere şiddetle karşı geliyorlardı. haricîler bir takım kollara ayrılmışlardı ikinci asrın iptidalarında Mervan zamanında İbadiye kolu çıktı. Haricîlerin zuhuru sırasında çıkan şiilik İbni Sebe'namındaki bir yahudi mühtedisi tarafından ihdas edilmiş idi . Şifler hazreti Aliye haricîlerin aksine olarak tamamıyla muhip idiler, fakat diğer eshap aleyhine idiler, şifler evvela üç kola ayrılmışlar idi: keysanîye, zeydiye, imamiye : imamiye ayrıca pek çok kollara ayrıldı. bu iki ceryan bilahara tevessü edince dinî, fikrî bir takım mevzuları da sahalalarına almışlar, kelâmcılara karışmışlardı. İçlerinden büyük mutekellimler çıkmıştı; meşhur Tusî onlardandır. Hazreti Âli ve zürriyeti aleyhinde olanlara Nasıbîler denir ki O vakit merkezi Şam idi . Haricî ve şiflerden sonra Basrada kaderiler zuhur etti, kader mes'elesi ilk ilmi bid'at idi , en evvel kaderi inkâr eden Mabeldehühenî idi (80) . İşte ilk felsefe zihniyeti buradan başlıyor idi .

Şamda Gylân Mabetten bu reyi aldı. Bunlar, hürriyeti beşeriye, istiklâlî iradeye munafî gördüklerinden kaderi sabiki, ilmi ezeli ilâhiyi inkâr ediyorlar idi. Sonra kaderiye mezhebi taamüm etti, adeta Basra mezhebi oldu. Netekim şia mezhebi Kûfe nasibe mezhebi Şam mezhebi olmuş idi. Kaderîler sonra ilmi ezeli ilâhiyi ikrar etmişler isede hepsi kulun iradesinden başka irade tanımıyorlar idi. ikinci asrın başında bunlara mukabil cebrîler zuhur etti. bunlara göre insanda ne fiil, ne kudret, ne ihtiyar yok idi, fâil ve kâdir ancak allah idi. cebrîlerin başında Cehmibni safvan bulunuyordu. Mabedi Cehnî ile Geylânî Dimişki den sonra kaderiye mezhebini. Basrada Vasıl ibni Ata (131) ile Amr ibni Bab (133) temsil ediyorlar idi Bunlar fıska iman ile küfür arasında bir menzil addediyorlardı. O asırda seleflerden meşhur Hasan Basrî (110) nun eshabından iken cemaattan ayrıldıklarından mutezile namlarını almışlar idi, bunlar kendilerine "adlîye,, derler idi. Mutezile bundan başka Cehmibni Safvandan sıfatı ilâhiyeyi inkâr mes'elesini aldılar, artık kaderîler ile cehmîleri bel' ettiler. Kaderiye ve mutezileden sonra mürce fırkası çıktı, bunlar fıskın zararı yok diyorlardı, vazn Ebüseltessemman (152) idi . İkinci asrın bidayetinde Mervanî sanininin üstadı Heranlı Cadidni Dirhem tarafından sıfat inkâr olundu, bubidat en kötü bir bid'at idi ki zati bayırı inkâra kader gider idi. Cehmibni Safvan (128) bu bid'atı Ca'bitten alıp neşre başladı .

Vasılîni Ata ile Amribni bab Irakta halkı kader ve itizale davet ettikleri sırada Cehmibni safvan Horasanda halekî sıfatı inkâra da-

vet ediyordu. Cehmibni safvanda bundan başka zikrolunan cebir ile irca bid'atları da var idi. Cehmibni Safvanın Horasandaki sıfatı inkâr bid'atına karşı müfsirlerinden Mukatil ibni Süleyman ispat hususunda ileri giderek müşebbihe mezhebini çıkardı, Cehmibni safvanın Allahın cism olmasını inkârına karşı diğer bir zıt mezhep çıktı, ona da mücesseme denildi, imâmîlerden en evvel müşebbihe mezhebini te'sis eden "Hişamibnilhakem,, idi. Hişamın karşısına Ebülhüzeyl çıkmıştı. Bu devrede selefler ve sünniler ile mücadele ve münakaşa hususunda ilk eser yazan Vasılıbni Ata idi, bu da ehli sünnetin, seleflerin ilmi tevhidine karşı idi. İşte ilmi kelâm böyle çıktı, vasıl istidlallerinde felsefeden bir şey karıştırmamıştı, çünkü O sırada felsefe henüz Arapçaya geçmemişti; seleflere karşı usulde ilk muhalefet eden mütekellimler idi. Bunlar serbes bir mücadele kapusu açmışlardı. Böylece İslâm aleminde bir hareketi felsefiye başlanmış oldu. İslâmî denilen hareketi felsefiye ve fikriye Basrada doğdu ki henüz felsefei Yunaniye İslamlara geçmemiş idi. Bu hareket felsefiye ve fikriye kitap ve sünnetten telakki olunan şeylerin tafsil ve tefsirinden doğmuş idi. Tevhit hakkındaki telakkiden cehmîlik, kader hakkındaki telakkiden kaderîlik iman hakkındaki telakkiden mutezîlilik ve aksülamelleri çıkmış idi. şukadarki cehmîlikte Sabia kaderîlikte mecus mezhebinin te'siri var idi. fakat felsefei Yunaniyenin te'siri yok idi.

Filvaki felsefe mevzuları [1] münakaşa olunuyor isede buna felsefe namı verilmeyordu, hepsi kelâm namı altında toplanıyordu, felsefe namı felsefenin naklinden sonra Meşşâî ve ısrakî mesleklerine hasredilmiştir. bu devirde kelimciler hep mutezîli, ehli bid'at idi, sünniler hep selefî idi. kelimciler Basradan çıkmış idi.

B / İkinci devre hicretin altıncı asrına kadar devam eder. bu devirde asrı yunanîyenin intişarile ehli itizal mütalâaya koyulmuşlar, fikri felsefelerini terekki ettirmişler idi. Bunların başında Basralı Ebülhüzeylîl allâf (226) bulunuyor idi, Ebülhüzeyl bir ansiklopedist idi. Mütekellimlerden felsefe ile kelâmı ilk defa mezceden, Ebülhüzeyl idi. felsefeyi Bağdatta tettebbu etmişti Ebülhüzeyl sıfat bahsında feylesoflara uydu, sıfatı zatın aynı kıldı. Embizokles nazariyesini tuttu. İradeyi ilmin bir hali kıldı.

Tabiiyat meselesinde zimikratis mezhebini kabul etti, atomu, cevheri ferdi aldı, "Şeyhulmüsbitin,, ünvanıyla meşhur oldu. hareketin evveli ve sonu yoktur. deyor, buhalde alem sükunden sükune gidiyor, sükun ezeli oluyor idi [2].

[1] Tevhit; sıfat, irade, ruh, mebd' ve meat gibi.

[2] Ebülhüzeyl burada gine yunan nazariyesindeki ve İslâm feylesofların kabul ettikleri kâdemi alcm aslından müteessir oluyordu.

Arkadaşı Basralı İbrahimi bini Seyyünnayzam (221) feylesofların mezhebini takrir hususunda büyük bir kudret ve melek gösterdi. Ebülhüzeyle garşı cevheri ferdi inkâr etti, Eneksagores nazariyesini tuttu. “Mükadderatın hepsi bir vakitte yaradılmıştır, tekaddüm ve taehhur zuhurdadır, yoksa yaradılmakta değildir,” demekle “Kümunü-bürüz,” nazariyesinde gine bu feylesofle beraber yürüdü, bu mezhep tabiatla insandan madasında ihtiyar bırakmayordu. fizikî icap mezhebi idi. cevheri fert bahsında Ebülhüzeyle tarafından meşhor “Ehilefs,” davası karşısında aciz kalan Nazzam “Tafra,” (1) meselesini ihdas etmiş idi. Nazzam feylesofların dekkik nazariyelerini pek eyi tetkik etmiş ruh bahsinde Epikorese uyarak latif bir cisim demişti. Nazzamde ansiclopedist idi.

Ebülhüzeyle Nazzam bazı ihtilaf ile beraber felsefî kelâmîye medresesini açtılar, Nazzam sayesinde ilmi kelâm parlak bir hale geldi. Meşhur Mamer “arazları cisimler meydana getirir,” diyor, feylesoflar mezhedine Hint fikirlerine çok meyl ediyor, vucudîliğe varıyor idi. Sümame [213] İrâdeden başka insanın fiili yoktur diyor, alem bizzarure tabiatı ilayyeden çıkıyor idi. Bişir tabiiyun mezhebine meyl ediyor, meşhur “tevlit,” nazariyesini ihdas eyleyor idi. Basralı Amrîlcahız (255) tabiiyuna ilâhiyundan ziyade yanaşiyor, “cveherin fani olmasını muhal görüyor idi” Bağdatlı Hayat ma’dum sabittir “aşlını ortaya koyuyor idi; buda kidem mezhebinden muteessir oliyordu Aliyül Gübbaî (303), oğlu ebu Haşim (321) “Hyatta,” bünye şarttır, şeriatı akliye vardır, şeriatı nebeviye aklın idrak etmebiği ibadetlerin vakitlerine, ahkâmın takdirlerine racidir, esmai ilâhiye kıyasıdır Asıllarını vaz etmişler, bu mesleği kuvvetlendirmişler idi. Kadi Abdülcebbrî Hemedanî (415) ile ebülHüseynîl Basrî (463) yeni fikirler ile seleflerinin mezhebini tetkik ederek muntazam bir meslek haline getirmişler, mutezili usulû fikhını vazetmişler idi, mutezile mezhebi böylece mütekâmil bir şekil almış idi. Sonraki mutezilenin en hazıkı ebülhüseynîlbasrî idi: “tefehhus edillesi,” sonrakilerin zeburu idi. Dırar, hafsilfert, Hüseyenneccar, zaif gördbkleri rei ve fikirlerini tenkit ederek mutavassıt bir ceryan açıyorlardı. mutezile İslâm devletleri arasında sür’atli bir intişara mazhar oluyordu. Mutezile işaret olunduğu üzere Basra ve Bagdat mutezilesine ayrılmışlardı.

Cumhurdan ayrılan bu fırkalara karşı sıfatîler, yani küllabîler, eş’arîler, kiramîler, gibi fırkalar zuhur etti. mütekellimler içinde ehli sünnet Peyda oldu. Üçüncü asırda Basralı İbni Küllap ilk defa

[1] Bir müteharrikin mesafenin her cüzüne mülâki olmaksızın bazı hadlerini atlamasıdır.

muttezileyi akıl kaideleri ile mağlup ediyor. ehli sünnet kelâm medresesini açıyordu, ibni Küllâp medresesi selefler ile mütezile arasında idi, mutezile Allahın hem sıfatlarını, hem fiillerini inkâr, selefler her ikisini de isbat ederler idi; İbni Küllâp cenabi hakka lâzım olan zatî sıfatlarını ispat edip meşiyet ve kudretine taallük eden ihtiyarî sıfat ve fiillerinin Allah ile kıyamını inkâr etti. İbni Küllâptan sonra gelen Mehmet ibni kiram (256) ibni küllâba muhalifet ederek bütün sıfat ve fiillerin Allah ile kıyamını kabul eyledi, seleflerle birleşti, yalnız Selefler allaha cisim demedikleri halde ibni kiram “Allah cişimdir, fakat ecsam gibi değildir, sıfatlar arazdır” diyor idi. dördüncü asırda Basralı ebülhasaaüleş’arı (321) senelerce ehli itizal mezhebinde kaldıktan sonra en nihayet üstazı EbuAliyülcübbaiye meşhur mübahesede galebe ederek mezhebini terk etmiş, muhitinde meşhur olan hemşehrisi ibni Küllâp mezhebine girmiş idi. Bu vakta kadar ibni küllâp mezhebi o kadar taammüm ve intişar etmemiş idi. EbülhasanilEş’arî ile ehli sünnet kalâmı yeni bir isitkamet aldı. Müşarünileyh ve Ebül - Abbasülkelânisi ile Bağdat sofiye şeyhi Hârisil Muhasibî nin yardımları ile ibni küllâp mezhebi tevsi ve ikmal olunarak kuvvetli bir fırka oldu. Eşairinin “Elibane,, si ilmi kelâm için bir me’haz oldu, küllâbî mezhebi yerine Eş’arî mezhebi geçti, böylece yeni bir şekil aldı. Ebülhasanil Eş’arî kuldaki kudrette tesiri kabul etmiyor, ef’ali sebebe bağlamıyor, sebebiyeti inkâr ediyor, Cebrîlere yaklaşıyor idi, Fransız feylesofu Malbrans mezhebini altı asır evvel Şarkta nşrediyor idi.

EbülhasanilEş’arî nin EbülhasanilBâhılı, Basralı ibni Mücahit gibi tilmizleri üstazlarının mezhebini neşre başladılar, Ebu bekiril-Bakilânî, Ebu ismaki isferainî, İbni Furek, Ebu zerri Herî. Musul kadısı Ebu Caferi Simenanî Ebu Mansuru Bağdadî, kuşeyirî ve Beyheki Ebülhasanilttemimî Ebülvelidil Bâcî Ebülmeali, kadı Ebu ya’la ve emsali gibi zamanlarının mumtaz simaları olan büyük alimlerin yardımlarıyla Eş’arî mezhebi pek ziyade kuvvet buldu ve yayıldı.

Ebu Bekirilbakilânî (404) ilmi kelâmı tehzip etti, bir takım akli mukaddimeler vaz eyledi, ilmi kelâmı fûnunu nazariyenin alâsından kıldı, nitekim cevhari ferdi, halâyı, arazın araz ile kaim olamaması, arazın iki zamanda kalamaması gibi akli mebahis hep kadı tarafından vaz olunmuş idi. Baş feylesof İbni Sina nasıl Farabîden daha muntazam, daha kılâsik eserleri ortaya koymuş ise Bakilânî de mezhebini islâh ve tehzip ve İstinat ettiği deliller için mukaddimeler vaz etmiş idi. Müte kellimlerin İbni Sinası Bakilânî idi, Bakilânî tarikatına bir çok din alimleri girdi, kendisi ile beraber şeriki İbniFurek (401) ve Ebu ismakilisferainî (408) beşinci asrın başında üç büyük üstaz idi.

Sofî kuşeyrî ile muhaddis Behyî İbni Furekin tilmizleri idi. Neysabur da kelâmî tamin eden Ebu İsmâkî İsferrainî idi. kadî Abdülcebbarla yuku bulan münazarada Abdülcebbarı iskât etmiş idi. Malikî mezhebinde bulunan EbuzerriHervî (435) Bakilânî tarikatını mağripa sokmuş idi, Ebu Caferî Simenanî (444) Hanefîler arasına üstazı Bakilânînin tarikatını neşrediyor idi. Endülüslü Ebülvelidilbacî şarka gidip musul kadısı Ebu Caferî Simenanîden tarikatını ahzedip getirmiş idi. Ebu Mansuru Bağdadî (429) pek kıymetli eserler ile Eş'arî mezhebine hizmet ediyor idi. Meşhur Ebulhasanitemî ve aila sihep Bakilâniye muvafakat etmişler idi. Hanbelî kadısı Ebu'ya'la (448) pek çok hususta EbuBekirîBakilâniye uyuyor idi. Ebülmeali (478) fitreten istiklâlî efkâr sahibi, taklit düşmanı idi. Hiç bir mezhep için taassup göstermezdi burhansız bir şeyi kabul etmezdi, taklit ile değil tetkik ve tetebbu ile hakkı kabul etmiş idi. Ebulmaali Bakilânî tarikatını tevsî ve mukaddimelerini umumiyetle kabul etti. Akıl ile malûm olan sıfatı ispat, sem'ile malûm olan sıfatı nefy eyledi, akla muarız gördüğü nakli te'vil eyledi. Bu papta Mutezile ile uyuştu, evvelâ "Eşşamil „i sonra "Elirşad „i yazdı Elirsat sonrakilerin zeburu idi. Nazarı akiye ihtimamı artıran Ebülmeali idi Ebülmeali mütekellimlerin ibni rüştü idi. İbni rüşî ile felsefe medresesi en yüksek dereceyi bulmuş, Ondan sonra İslâm feylesofları arasında onun gibi bir tek zat gelmemiş idi. Epülmeali ile kelâm medresesi en yüksek dereceyi bulmuş, ondan sonra İslâm mütekellimleri arasında onun gibi bir tek zat gelmemiştir. Meşşafiler felsefesini ibni Püşütten daha açık bir surette tarif eden yok idi, Eş'arî kelâmına zebur yazan ebulMaali idi. Sonrakiler hep ebülmeali tarikine girmişler idi. Tilmizi gazalî tarikatını üstazının tarikine bağladı, Ebu Bekirî Bakilânîden telakki ettiğini de kattı, Elmilel vennihel sahibi EbulFetihşehrisitaeînin maddei kelâmiyesi ebülMealinin kelâmından idi, Fahri Razînin maddi kelâmiyesi de ebülMeali ile ŞehriSitaninin kelâlarından idi, meşhur kadî Ebu Bekir bini arabî (433) Endülüsten kalkıp şarka geldi ebülMealinin "Elirşat „daki tarikini aldı. Şeyhi ekber Muhiddini arabî fütuhatimekkiyenin evailinde Elirşattan aldığı akideleri yazdı, feylesofi sofi ibni Seb'inin maddei kelâmiyesi de Elirşattan alınmıştı. Ebülmeali ile ikinci devre hitam buldu, kudemanın ilmi kelâmı nihayete erdi.

Diger taraftan Mavraünnehirde bir Türk diyarında bu medreseden başk Matüridîrler medresesi var idi ki Eş'arî medresesi ile bir zamanda teessüs etmişti. (508) de vefat eden EbülMuini Neseî ile Hanefîlerinhimmetleriyle selef mezhebine daha yakın olan Matüridî mezhebi şâpi oldu.

Beşinci asrın ortalarında Horasan merkezi olan Neysaburda “Eş’arîlere lânet” hadisesi zuhur etmiş ise de çok geçmeksizin Alp Arslan’ın veziri Nizamülmülk tarafından bu fitne ortadan kaldırıldı. Nizamülmülk Nizamiye medresesi namı altında Bağdatta, Basrada, Neysabur, Mervda, akademiler açmış; kürsilere en büyük mütekellimler tayin etmiş idi.

C — bu devri açan Ebu Hamidi Gazalî dir.

Asrın muktezasına göre değişebilecek, müracaat edenlere göre sabit bir akideyi müdafaa edebilecek olan kalâm mebdeleri Ebu-Hamidin meşrebine uygun düşmedi. Ebu-Hamid değil kelâmı bütün ulûmu bir tarafdaki birerakarak mahsusat ve makulâtta bile şüpheye düştü. Sonra üstazı EbülMeali gibi harekete gelerek hakkı burhan ite kabul etti. Zamanında kelâm medreseleri, felsefe medresesi tamamiyle teessüs etmiş, halk da ikiye ayrılmış idi, bir kısmı feylesofların bütün ulûmunu, hatta delili vazîh olan, bedihî olan kısmını bile inkâr ediyor idi; bunlar mütaassıp güruhu idi. Diğer kısmı ise feylesoflardan her ne alınmış ise mücerret hüsnü zan ile hemen onu kabul ederdi. Bunlarda mukallit güruhu idi. Gazalî tab’ındaki istiklâlî fikriye, hürriyeti nazara muhabbet, taklitten nefret sayesinde her iki tarafa harp açtı. Felsefî davalarının itirazı kabul edebileceğini, delili vazîh ve bedihî olan hakikatları inkâr etmenin cinayet olduğunu ortaya koydu, üstazının ve emsalinin kelimelerinden istiane ederek feylesoflara karşı “tehafetülfelâsife”yi yazdı burada yirmi felsefî meseleden bahsedip üçünü gayet şiddetli bir surette reddetti. Bu tarihten itibaren felsefî mebahis kelâm kitaplarına girdi, Muvafık olanlarının kabulü, muhalif olanlarının inkârı bir emel oldu, müteehhirin devri açıldı. Gazalî eserinde feylesofların ilâhiyyat hakkında olan sözlerini mantık mizanı ile ölçmüş idi. çünkü kudemaya muhalîfet ederek usulü mantıkıyı kabul, in’ikâsı edilleyi reddetti [1]. Sonraki kelâm eski kelâmdan üç vecihle ayrılıyor idi : usulü mantıkıyı kabul, in’ikâsı edilleyi ret, mebahisi felsefeyi ilave. *Eş’arî imamları Olan ebu Bekiri Bakilânî*, İbni Akil, EbülMeali ; mutezeli imamları olan Ebu Aliyü Cübbanî, Ebu Haşimi Cübbanî, Abdül CebbârîHemedanî, EbülhüseynîBasrî; Şîî imamı olan İbni Nevbaht; Kırâmî imamı olan İbni Heysam gibi kudemanın büyükleri hep usulü mantıkıyeyi ve ona bina kılınan felâsife tarikatını iptal ederler idi. çünkü usulu matıkıye mütekellimler tarafından vaz olunan kelâm delillerine münafi idi. Fîlvakî o vakitler mantık kitapları terceme olunmuş, felâsife mantık pek çok emek vermişler idi. Fakat müte-

[1] Delil iptal olunursa medlûl da iptal olunmuş olmak, delilin bulunmamsından medlûl da bulunmamak demektir.

kellimin bazı felsefî usulû aldıkları halde mantıkı kabul etmiyorlardı. İlk Eş'ariler in'ikâsı edilleyi kabul etmekle bunun neticesi olarak usulû mantıkiye kabul olvnmiyor idi. çünkü usulû mantıkiye kabul olunursa ona muhalif olan kelâm usulû, kelâm delilleri red olunacak idi, ilmi mantığın mebanısı terkibi aklî, hariçte küllîi tabiînin subutu idi. Feylesoflar şu âyanda biri zat, diğeri görülen mevcut, mevcudu ayî olmak üzere iki şey ispat ediyorlar idi. Mahiyeti neviyeleri (insan, at, deve, gibi) hariçte mevcudü aynîler üzerine zait kılıyorlar idi. Aristo ve ardından gidenler mahiyyatı neviyyeyi mevcudatı aynıye için mukarin, birlikte olarak ispat ettiikleri halde Eflâtun ve taraftarları mahiyyatı neviyyeyi mevcudatı aynıyeden mufarik, ayrıca olarak ispat etmekle beraber ezeli ve ebedî olduklarına kail olmuşlar idi. Her mümkün olan mevcudun hariçte bir mahiyeti vardır ki onun zatı ve hakikatıdır; mahiyeti neviyye budur. bir de su âyanda görülen, bilinen. muayyen olan bir mevcut vardır ki mahiyeti neviyyeden başkadır. Bu mevcut mevcudu aynîdir. Böylece mumkunler için hariçte mahiyyatı neviyye ve mevcudatı aynıye bulunmuş oluyor, Eflâiunun "Müsül-Idées,"i mahiyyatı neviyyedir, gülliyatı aklıyyedir, kurun vustadaki külliyat münazaaları İslâm aleminde de alabilblğine ceryan ediyor idi. Kudema tamamen "isimcilik-nominalisme," feylesoflar aksine olarak "tasavvurculuk - conceptu alisme " itikadında idi . Mütakellimler, "felasefenin, ispat ettikleri şeyler zihnî iken bu şeyleri aynî, hariçte sabit kılıyorlar," diyerek karşılırlarına çıkıyorlar idi. Mütakellimler nazarında küllî mücerret bir itibarı zihnî idi, hariçte öna mutabık olarak bir şey yok idi. şu âyanda biri zat, diğeri görülen mevcut olmak üzere iki şey ispat batıl idi, mahiyyatı neviyyenin ne mukarin ne mufarik olarak hariçte vücudu yok idi, bu çihetle beş küllî (cins, nevi, fasıl, hassa araz [1].) ile ona bina kılınan târif (kavli şarih), on makule (cevher, kem, keyf ... v. s.) batıl olmak lâzım geliyor idi. Mütakellimler mahiyyatın terkibi aklisini nefyetmeği kelâm mukaddemelerinden saymışlar idi. Felâsefe târiifi had, resim gibi ikiye ayırdıktan sonra ikisini de tam ve nakıs kısımlarına ayırmışlar idi, hadler ile resmi tamda terkibi aklî şart idi, haddi tam cinsi karip ile faslı karipten, haddi nakıs cinsi bait ile faslı karipten, resmi tam cinsi garip ile hassai lâzımlerden[2]. mürekkep olacak idi. Bir nevin bir Mahiyyetin, cins ile fasıldan, veya cins ile hassadan terekkep etmesi terkibi aklî ve zihnî idi, yokea terkibi aynı ve hariçî değil idi. Mütakellimin indinde tariftan maksat muarrafi, tarif edilecek

[1] Hayvan cins. insan nevi, natik fasıl, dahik hassa, müteneffis araz idi.

[2] İnsanı hayvanı natik ile tarif hadditam, cisminatik ile tarif haddinakıs, hayvanı dahak ile tarif resmitam idi.

şeyi diğerleri arasından temyiz etmep idi, bu ise hassai lâzımleri hasıl olur olur idi cinsi zikre hacet yok idi, hatta bu müşterek sıfatı yani cinsleri zikretmek bile menolunmuş idi, işte bundan nasî usulü kelâmiye ile usulü mantıkiyenin birleşmesi kabil olamıyordu. Usulü mantıkiyye usulü kelâmiyeyi iptal edeğēği cihetle “İn’ikâsiedille,” ye mebuî usulü kelâmiye ve ona bina kılınan edillei kelâmiye ve buna mebni olan akaidi imaniye de iptal olunacak idi. işte kudemanın Aristo mantıkını şiddetle reddetmelerinin sebebi bu idi. Çünkü usulü kelâmiyeyi feda edemezler idi . Bu hal Gazalî zamanına kadar devam etti. Gazalî eslâfı olan nazar sahibi imamlarına karşı durarak terkibi aklîyî mahiyyatı neviyyenin hariçte vücudunu kabul eylemiş, in’ikâsı edilleyi ret etmiş mantıkî ele almış idi. Gazalî “ mantık bilmiyenin ilmîne itimat yoktur” diyerek mantıkî bütün ilimlerin mukaddemesi kılmış idi. Gazalîden sonra gelen mütekellimin hep Gazalîye muvafakat etmişler idi. işte böylece müteehhirin, sonraki kelamcılar mehebi çıktı. Mantık müteehhirinin ellerine geçti. Fahrî Razi (606) mantıkçıların imamı; müteehhirinin efdalı, sonraki feylesofların ulusu oldu. Zamanında oudan ziyade felsefe bilen yoktu, ondan sonrada onun gibi gelmedi. Müteehhirin „her ne kadar mantık bazı edillei kelâmiyyeye münafi ise de, asıl akaidi imaniyyeye münafi değildir,” Düsturunu vazettiler . Bazı kelâm mukaddemeleri iptal olunarak yerine nazar ve kıyas ile tashih olunan diğer deliller ikame olundu, böylece kudema kelâmına nihayet verildi. Kudema kelâmında başlıca muhalif Mutezile ve Cehmiye idi kudema onların hareketlerini durdurmuşlar idi. müteehhirin kelâmında ise başlıca muhalif felâsife idi . Bunlar felsefeyi iyiden iyiye tetkik ederek ilmi kelâmın içine aldılar, böylece kelâm felsefeyi bel etmiş oldu. artık muhaliflerine meydân vermediler. Müteehhirinin felsefe ile uğraşmaları mesleklerini müdafaa hususunda son derece gayret gösterimleri felsefe mesleğinin inkişafına mani olmakla felsefe mesleği inkıraza uğramıştı. felâsefe tebiyyatta mümtaz olmuştur ise de ilâhiyatta mütekelliminden geri kalmışlar idi. Mütekellimin ilâhiyatta burhan amaliyyatını felâsifeden çok iyi bilirler idi. Gazalî tarikini ikmal eden bir asırsnra gelen Fahrî Razî idi, müşarünileyh kelâm ve felsefe hakkında bir çok eserler yazmış, „muhassalülkelâm velfelsefe,” ile felsefe ve kelâmı bir ilim tutmuş idi. Raziden sonra gelen Seyfeddin Amidi (631) Fahreitinirazîye uydu . Bu üç feylesof mütekellimlerin tariklerinde ince bir fark var idi. Gazalî tariki Meşşailer felsefesini vsya Türk filesofarı Farabive İbni Sina felsefelerini umumi bir tabir els akaidi imaniyeye mühalif olan felsefe mebahisini iptal etmeğē kelâm ilminden sayıyor idi, Razî ile Amidî ise kelâm ile felsefayı mezcedip bir ilim

kılıyorrlar idi, Őu kadar ki Amidî Razîden ziyade felsefe-yi tevsi etmiş idi. Daha sonra gelen Nasîreddin Beyzavî (685) “Tevali,,ile kelâm ve felsefeyi birbirinden ayrılmayacak derecede mezcetmiş idi . Bütün tabiiyyat ve ilâhiyat kısımları kalâma derc olunmuş idi. Sonra gelenler hep Beyzavî tarikina sülûk ettiler, vahyile bildirilmiş olan semîyat bahsi olmasaydı felsefeden kelâm ayrılamıyor idi. Akaidi imaniye ile uyuşamiyan felsefî messleri reddetmek, mezheplere mutalâ olmak istidlûl yolunu derinleştirmek, hep müteehhirin yolu idi.

Yeni felsefe in’ikâsı edille mes’elesinde müteehhirene hak veriyor idi. Dijon akademisi rektörü Buvarak mabadettabianın kanunî bir ilim olduğunu müdafaa ettiği sırada müsbetci feylesoflara karşı Őu sözleri sarfediyor: mabadettabiacılar arasında filen uygunluk yok ise bundan, hakkan uygunluk bulunmak mümkün değildir, neticesi çıkarılamaz, bir hakikatın henüz münkeşif olamamasından bu hakikat asla münkeşif olamaz, neticesi çıkmaz. Bu ise müteehhirina Delinin bulunmaması bulunmamağa delil değildir, delilin bulunmamasından medlulun bulunmaması lâzım gelmez. bir şeyin subutü hakkında kat’î bir delil bulunmazsa o şeyin nefy olunmuş olması lâzım gelmez; sözlerinin aynı idi.

Kudemanın küllî hakkındaki telakkilerinin bugünkü felsefede ilmi bir kıymeti vardır, İngiliz feylesofu ÜstüVartMil tıpkı kudema gibi bütün amalimantıkıyenin rûknüzatîsi olan “ küllî ,,yi ilga ediyor idi. Alman feylesofların “Kant,,ın fikirlerinde kudamanın fikirleri görüldü. Kant felsefesinin ispatı vacip delillerinin tenkit ettiği sırada (delil ile sabit olan yalnız zihndir. Halbuki neticede vucudu zihnî vucudugarıcıyen münkalip oluyor, vucudu zih niden vucudu hariciye intikal safsatadır ,, gibi sözler dermeydan ediyodu. Müteehhirin kelâmına şehrisitanî, Nesfîler, Nasîritosî Şemseddinin İsfahanî, Kadı vucudu Adut, Sâdetтини Teftazanî, Seyyidi Şarîfi Curcanî, İbni Hümam, Hoca zade Muslihittin, Celalettini Devanî v.s. gibi zevat hizmet etmişler, menazaa meydanın kahramanları olmuşlar idi. bunlardan başka kelâmcılardan bir çok mantıkçılar da var idi.

Bu isimler bize haylı bir zaman felsefe fa’aliyeti devrini hatırmıza getirir. Ebulfeth Şehrisitanî (548), dinî ve felsefî fırkalara dair yazdığı „Elmîlel velnihel”i ile beraber tarihî ve cedelî eserler de yazmıştır ki “ Nihayetil ikdam fiilmîkelâm ,, 1 pek meşhurdur . nesevîler mütaaddittir hepsi kelâma, Hanefîlerin aklî ilâhiyatına hizmet, etmişlerdir . Ebûlmuini Nefsinin “ Tepsiratül edille ,, si büyük bir mehazdır , Burhanettini Nefsinin “ akaidesi ,, kılâsik bir eserdir , şarkta pek meşhurdur, bu eser Necmeddin ömerünnesefî isnad olunmuştur . kitabın baş tarafı “ Őu gördüğümüz şeylerin hakikatleri vardır , onlara ilimde tahakkuk eder “ cümlesi ile başlıyor . Evvel emirde alemler haricinin

bir hakikatı olduğunu ve ona da muttali olduğumuzu ortaya koyuyor ki tamamiyle bugünkü “hakikatı tabiîye-réalisme uaturel „ mezhebidir. Nesiritosi (672) şiidir, fakat kelâmda ve felsefede muhakkik dir, Fahri Razi gibi [1] . İbni Sinanın işratını şerhetmiş , tecrit namile ayrıca kelâma dair bir eser yazmıştır , Şemseddini İsfahani (688) de Fahri Razi vâdisinde eserler yazmıştır ki “Akidei İsfaniye,, si ibni Teymiye tarafından tenkit ve şerhedilmiştir . Mısıra bunun gibi bir ketâmcı girmemiştir. Kadı Aduddinil İcî (756) gayet geniş ve mütênévvi felsefî malûmata vakıf , bir dehâyı cadâliye malik idi “ Mevakıf, ı Seyyidi Şerifi Cercanî (816) tarafından şerhedilmiş idi . Sadettini Teftazanî (791) Mevakıf tertibinde bir Mekasıt yazmış ve onu şerhetmiştir. Şerhi mekasıt ve şerhi mevakıf felsefenin bütün tabiiyet ve ilâhiyat kısımlarını , marifeti nazariyelerini tamamiyle cami olup ciddi ve amik bir surette tetkik ve tettebbua değer iki mühim eser idi . bu iki eser ile beraber Seyyidin tecrit haşiyesi birer me’haz idi. Teftazaninin akidei nafiye şerhi gayet meshur olup vaktiy resmî program meyanına girmiş idi. Sıvaslı ibni Hümmam (861) „müsayere,,sini mevakıf ve mekasıt tarzında yazmış idi. Fatih zamanında en yüksek mütekellim feylesof olan Bursalı hocazade (898) Gazalının feylesoflar aleyhinde yazdığı „tehafetülfelâsufe,, si ile İbni Rüşdün butehafütü red hususunda kaleme aldığı „ehafütü,, muhakeme ederek ayrı bir tehafüt yazmış idi. felsefe, kelâm ve tasavvufta yüksek bir mevki ihzar eden Celâlittini Devanî kadı Adudun akidesini şerhetmisiirki Celâl diye maruf olan eser budur. Bu eser de resmi program ithal olnmuş idi. Bin tarihlerine kadar bu parlaklık devam etti, ondan sonra erbabı azalmağa başladı. Abdülhakimi Siyelekuî gibi müdekkik muhassîler tektük görölmeğe başladı ensonra İsmailî Gelenbevî, geldi, kadim felsefe ve sonraki kelâm medresenin son mümessili oldu. (Mabadı var)

İzmirli
İsmail Hakkı

[1] - Razi müşekkık , insanî şübheye düğüetücü ; Tosi muhakkak fanınmıştır :

نصر عروق کدام، فخر مشکک بیجا Hindi Feyzii